

voorstelling van een *Ecce homo* tusschen twee der heilige vrouwen. En het verraadt de afkomst, de onwetendheid des Japanschen werkmans van christelijke symbolen op eigenaardige wijze, dat bij sommige dezer voorstellingen aan de Christusfiguur *vrouwelijke* distinctieven zijn gegeven, terwijl bij het opschrift I N R I, waarmee men mede niet goed weg wist, van de laatste I een II gemaakt is; iets waardoor de aanvangsletter van het woord *Judaeorum* natuurlijk verloren ging.

Zoo nauw zag blijkbaar de Japansche porseleinbakker niet, die zijne bestelling van den Portugeeschen *padre* ontving.

De pronkstukken dezer verzameling zijn die, welke op eene afzonderlijke estrade tegen den wand der zaal eene eereplaats hebben bekomen, en die verdienen. Evenwel trekken zij meer de aandacht door hunne afmetingen, dan door de kunstvaardigheid der bewerking of de zeldzaamheid van het fabrikaat. Vooreerst staat daar een reusachtige *hibachi*, een komfoor of vuurpot die in China en Japan (maar zeer onvoldoende) de plaats van onze kachel vervangt. Daarneven bevinden zich twee groote theepullen; voorts bloemvazen, wierookbranders, gedrochtelijke saké flesschen en andere voorwerpen, waarvan de oningewijde niet zoo dadelijk de bestemming zou raden. Het patroon der versiering is meest blauw, enkele dragen op het deksel de vergulde *kirin*-figuur, eigenlijk „tempeldraken” welke de booze geesten moeten weren en gelijk ze zich voor de buddhistische tempels bevinden. In het midden staat een klein model van den voormaligen porceleinen toren te Nanking, aan den rand der estrade een paar van die ordinaire standers voor bloempotten of andere huiselijke artikelen, met opengewerkte facetten, gelijk men ze aan boord der Fransche mailbooten wel ziet, als particuliere negotiegoederen van hofmeesters en dergelijke.

De werkelijke antiquiteiten in zake porselein bevinden zich echter meest in de gesloten glazenkasten. Dáár kan men de oude modellen zien, zoo van ornamenten als van servies-artikelen, beschilderd met de figuur der *geisha* (openbare musicienne), *tsuri* (kraanvogel), *foo* (feniks) en andere. Er zijn er met een *fond* van z. g. koningsblauw en deze behooren tot het *old China*, waarvoor in Engeland wel eens ongehoorde sommen worden besteed. Sommige saké flesschen herinneren in den vorm aan de oud-Hollandsche „schommelflesch”, terwijl men er mede dat model van spijsdrager vindt, eenige op elkander sluitende diepe borden met verhoogden rand, het bovenste voorzien van deksel, gelijk het voorlang zijn weg naar de Ned. Indische koloniën vond. In Europeesche fabrieken nagemaakt en gewijzigd, zijn zij thans een gewoon importartikel en bij de Europeanen op Java en elders in gebruik.

De nieuwere porselein-industrie van Japan en China levert uit een aesthetisch oogpunt veel volmaakter kunstwerken dan hetgeen hier te zien is. Niettemin zoude dit oude kraakwerk, bij de collectionneurs van het Oosten aan de markt gebracht, misschien meer opbrengen dan al de porceleinen pronkstukken uit de groote magazijnen van Yokohama.

Doch in Indië zijn die oude porseleinwerken, welke thans in het land hunner herkomst zelf opgeld zouden doen, schaarsch geworden. Ook in den